



## Capitolul unu

Totul se sfârșea: liceul.

Totul începea: ceea ce urma.

Acest lucru era valabil pentru toți elevii din ultimul an de la Liceul Atlanta's Southview, nu doar pentru Wren. Și cu toții aveau să-și aleagă câte un drum, iar drumul fiecărui avea să fie diferit, astfel că nici nu se punea problema de surprize uluitoare. Totuși, situația lui Wren era neobișnuită... sau, cel puțin, aşa bănuia ea.

Cu toate astea, Wren nu avea mereu încredere în opiniile ei, probabil din cauză că părintii ei țineau morțiș să gândească în locul ei.

— Firește că-ți place sucul de grepfrut! iî spusese mama ei chiar în acea dimineață, dând înapoi panicată după ce Wren o rugase să-i facă o cafea. Mereu ți-a plăcut sucul de grepfrut. E preferatul tău. L-am făcut special pentru tine, proaspăt stors, ca tratație specială pentru ultima zi de școală.

Wren băuse sucul, stânjenită că se plânsese. Doar că, de fapt, Wren nu se plânsese, nu-i aşa? Ea nu spusese decât:

— Nu, mulțumesc. Chiar nu-mi place sucul de grepfrut.

Pentru că ei chiar nu-i plăcea — nu-i aşa?

Tatăl ei evitase discuția legată de sucul de grepfrut, însă avea destule de spus în legătură cu alte subiecte, ca de pildă, cum ar fi planurile ei de viitor. *Mai ales* planurile ei de viitor. Wren își simțea trupul îngreunat și își dorea ca Tessa, prietena ei cea mai bună, care venise să o ia la școală cu mașina, să meargă înainte și să nu se mai întoarcă niciodată.

Însă asta era o fantezie. Tessa nu putea rezolva problemele lui Wren. Dacă Wren voia să-și schimbe viața, atunci ea era cea care trebuia să preia frâiele.

Tessa trase în parcarea elevilor din ultimul an și opri motorul. Își trecu degetele prin părul ei lung și blond, își aplică un strat de gloss pe buze și zâmbi în oglinda retrovizoare. Închise parasolarul cu un pocnet.

— Pregătită? o întrebă pe Wren.

— Sigur, iî răspunse ea, după care stomacul i se făcu ghem. Nu... așteaptă!

Tessei îi dispăru zâmbetul. Era prietenă cu Wren din clasa a doua, aşa că știa câte ceva despre problemele cu care se confrunta Wren acasă.

— Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

— Nu, mda, totul e bine, spuse Wren. Doar că... azi-dimineață, maică-mea a pregătit un mic dejun special. Șuncă, ouă și biscuiți.

Tessa înclină capul nedumerită.

— A făcut biscuiții din resturi. A folosit o ustensilă de tăiat în formă de inimă.

— Ah, zise Tessa.

— A, da, și suc de grepfrut, căci e preferatul meu.

— Poftim? Dar tu urăști sucul de grepfrut...

— Știu, spuse Wren, simțind un val de ușurare.

Tessa studie cu atenție expresia de pe chipul lui Wren. Uneori, de-a lungul anilor, copiii o tachinaseră pe Wren, spunându-i că era o „singură” Wren. Adică, singură la părinți. Adică, fiind singură la părinți, părea mult mai protejată decât ceilalți copii. Îi mulțumea pe toți, făcea fapte bune și își făcea griji. Prefera să observe decât să acționeze. Acestea erau acuzațiile care i se aduceau lui Wren.

Totuși, Tessa fusese la Wren acasă. Îi cunoștea foarte bine părinții, aşa că știa că purtarea lui Wren nu era doar un rezultat al faptului că era singură la părinți.

— Părinții tăi cred că ești o prelungire a lor, îi spusese Tessa acum ceva timp. Ca și cum ai fi un picior sau un braț în plus. E *ciudat*.

— Știi, recunoscuse Wren. Dar mă iubesc.

Tessa, care avea doi frați mai mari și care locuia cu o mamă mai tot timpul plecată de acasă, bombănise:

— Un pic cam prea mult, dacă mă-ntrebi pe mine.

Acum, aflându-se în parcarea liceului, Tessa o întrebă:

— Nu le-ai spus, hm?

Wren clătină din cap. În urmă cu ceva timp, prin ianuarie, fusese admisă mai devreme la Emory, prestigioasa universitate unde lucra mama ei. Apoi, în martie, aflase că i se acordase o bursă de merit. Părinții ei erau în al nouălea cer.

— Poți să vii acasă la fiecare sfârșit de săptămână! exclamase mama ei. Sau putem veni noi la tine. Ba chiar și în timpul săptămânii, dacă îți se face dor de mâncarea gătită acasă. Cum dorești tu, scumpo!

Însă, cu o săptămână în urmă, Wren își retrăsese contractul. Nu știa cum de găsise curajul să facă, dar se

simțea bine. Ba nu, se simțea minunat. Doar că încă nu le dăduse vestea și părinților ei — nici despre Emory și nici despre ceea ce plănuia să facă mai departe.

— Simt un gol în stomac, îi spuse ea Tessei.

Se încrustă, dornică să afle ce alte sentimente o mai încercau.

— Și totuși, *sunt* încântată!

— Că în sfârșit ești și tu liberă să faci ceea ce vrei? o întrebă Tessa. Așa și *trebuie* să fii. Dumnezeule, meriți asta!

O prietenă de-a Tessei bătu cu degetele în capota mașinii, iar Tessa îi făcu cu mâna. Copiii treceau șuvi pe lângă ele, râzând și discutând.

— Nu lăsa asta să te doboare, bine?

— Bine, răspunse Wren, bucuroasă că vocea îi rămase calmă. Mulțumesc, teseractule. Cu toate că știi prea bine că nu există aşa ceva.

Tessa râse la versiunea ușor mutilată a citatului, care era din cartea preferată a lui Wren, *O buclă în timp*.<sup>1</sup> Un teseract era un cub cvadridimensional, care, prin definiție, nu putea exista într-o lume tridimensională. În roman, un teseract era folosit drept scurtătură prin timp, care, prin definiție, nici ea nu putea exista în lumea reală.

Totuși, Wren adora lucrurile imposibile. Wren se gândea că Tessa, care zburda prin viață asemenea unui colibri, era un lucru imposibil. Tessa lăsa impresia de fată fâșneață, care deborda de energie, însă, pe sub toată acea fațadă de

<sup>1</sup> *A Wrinkle in Time* (tradus în română prin *Călătorie în a cincea dimensiune* și *O buclă în timp*), unul dintre cele mai renumite romane fantasy pentru copii, scris de autoarea americană Madeleine L'Engle (1918–2007), recompensat cu Medalia Newbery.

petrecăreață, avea o inimă înțeleaptă și loială. Dintre toți, ea era cea care o cunoștea cel mai bine pe Wren.

— Eu nu exist? întrebă Tessa, gesticulând ca asistentele din emisiunile-concurs la dovada fizică a existenței ei.

Era adorabilă în maioul și jeansii ei scurți, ambele de culoare roz.

— Cred că te-nșeli! Așadar, mergem să-i salutăm pe fanii noștri care ne adoră?

Wren zâmbi.

— Pe fanii *tăi* care te adoră? Haide!

Fetele se alăturără mulțimii de copii care se îndreptau spre clădire. Aerul cald de primăvară îi gâdila picioarele lui Wren, goale pe sub fusta ei albă până la genunchi. Apăsarea din plămâni îi mai cedă.

— Îți vine să crezi? întrebă Delaney, un prieten de la clubul de teatru, care în toamnă avea să se ducă la New York. Îți vine să crezi că am terminat liceul?!

— Să fiu a naibii dacă-mi vine să cred, îi răspunse Tessa. Și, totuși, iată-ne aici!

Shaniqua Stewart li se alătură și își petrecu brațul peste umerii lui Wren.

— Hei, fată! Te pregătești sufletește pentru Emory?

Wren îi zâmbi stânjenită. Shaniqua era una dintre colegele ei de la cursurile pentru avansați.

— Dar tu te pregătești sufletește pentru Princeton? i-o întoarse ea. Presupun că deja ți-ai făcut bagajele, nu?

Shaniqua râse, după care se întoarse spre Tessa și spuse:

— Și tu! Să n-o iezi razna la Georgia — mă rog, ce tot spun? Firește c-o s-o iezi razna.

Tessa îi trimise o bezea. La sfârșitul lui august, Tessa avea să se ducă la Universitatea din Georgia, împreună cu aproape jumătate dintre colegii lor de an.



## Capitolul unsprezece

— Voi doi aveți o relație extraordinară! Așadar, când aveți de gând s-o faceți? întrebă Tessa, încărcând termenul *faceți* cu fiecare gram de intonație siropoasă de care era capabilă.

Mama Tessei ieșise în oraș, iar Tessa și Wren stăteau amândouă în hamacul din curtea din spate, capul Tessei lângă picioarele lui Wren și viceversa. Tessa voia să petreacă ceva timp ca fetele cu Wren. Ba chiar cerea să petreacă ceva timp ca fetele cu Wren, mai ales de vreme ce curând — mult prea curând — avea să plece.

Plecarea însemna să fie despărțită de Tessa, iar acest lucru urma să fie dificil. De asemenea, însemna să fie despărțită și de Charlie, iar acest lucru urma să fie îngrozitor. Wren șovăia să-i spună acest lucru Tessei, și nu avea s-o recunoască niciodată în fața părinților ei, însă îi trecuse prin minte că poate, la urma urmei, nu mai voia să plece atât de departe.

Totuși nu își dorea să se ducă în schimb la Emory. Voia doar să fie cu Charlie. I se părea a fi o dilemă fără rezolvare, deoarece, dacă rămânea în Atlanta, avea să „eșueze”, pentru a-l cita pe tatăl ei. Să eșueze în a-și apăra

punctul de vedere, să eșueze să-i ajute pe copiii pe care își luase angajamentul să-i ajute, să eșueze în a scăpa de controlul părinților ei.

Însă ar fi eșuat și dacă s-ar fi dus în Guatemala, întrucât l-ar fi lăsat în urmă pe băiatul pe care îl iubea.

Tessa atinse bărbia lui Wren cu degetul mare de la picior.

— Gâdi, gâdi, gânguri ea.

— Tessa! exclamă Wren, împingându-i piciorul.

— Răspunsul la întrebarea mea. *Vrei* s-o faci?

Dacă Wren voia să facă sex cu Charlie? Categoric. Pur și simplu îi era dificil să vorbească despre acest subiect. Tessa făcuse sex pentru prima dată când avea șaisprezece ani, și de atunci făcuse sex cu alți doi iubiți înainte de P.G. Și, da, Tessa și P.G. făceau sex acum. („Și e atââââââât de bine, o Doamne-Doamne“, delira Tessa), ceea ce aducea numărătoarea Tessei la patru.

*Foarte mult sex*, gândi Wren.

— I-ai atins măcar scula? se interesă Tessa.

Wren miji ochii.

— Tessa!

— O, Doamne-Dumnezeule, Wren! Sunt sigură că, din cauza ta, bietul băiat are cel mai urât caz de testicule vinete.

— Nu mă ajuți deloc, teseractule! spuse Wren.

O privi pe Tessa prin pleoapele întredeschise.

— *Vreau* s-o fac. Vreau să fac totul. Doar că... nu știu cum.

— Băiat. Fată. Pur și simplu o *faci!* exclamă Tessa.

Îi întinse lui Wren o sticlă de apă plină cu o limonadă „specială“. Suficientă limonadă pentru a-i da un gust bun, dar în mod evident mult „special“.

— Poftim, spuse ea. Bea!

Wren o ascultă. Soarele sfârșitului de după-amiază era minunat pe pielea ei. Soarele, plus vodca din limonadă, plus întrebările Tessei...

Se gândi la pieptul puternic al lui Charlie. La antebrațele lui. La ochii săi aurii și binevoitorii.

Simțea furnicături în corp, aşa că își coborî un picior peste marginea hamacului și îl împinse în pământ.

— Wren, sexul e o nevoie umană fundamentală, spuse Tessa. Și mai știi ceva? E amuzant, mai ales când îl faci cu băiatul potrivit, iar P.G. e categoric băiatul potrivit pentru mine. Sexul cu P.G... o, frate!

Își îmblânzi tonul.

— E incredibil. Habar n-aveam.

— Mă bucur, spuse Wren, și chiar vorbea serios.

Totuși, acest lucru o și speria. Dacă — sau, mai degrabă, când — Charlie și Wren urmau să facă sex, Charlie avea să fie primul ei băiat. Oare pentru Charlie avea să fie prima fată? Se îndoia, cu toate că ura să se gândească la asta. Dacă Wren nu se pricepea la sex? Dacă Charlie era dezamăgit? Dacă nu putea să n-o compare cu...?

*Nu. Uită de asta.*

Înapoi la întrebarea zilei: voia Wren să facă sex cu Charlie?

Mai luă o gură de limonadă pentru a-și face curaj.

— Da, vreau să fac sex cu Charlie. Ba chiar...

Încetă să mai respire.

— ... am început să iau pilula?

— Vorbești serios? exclamă Tessa. *Tu?* Ai început să iezi pilula?

— Da, răspunse ea, făcându-se mică. E un lucru rău?

— Glumești? Wren! Iuhuu! făcu Tessa.

Flutură degetele spre limonadă, iar Wren i-o întinse.

— Pentru tine și Charlie! exclamă ea, luând o înghițitură zdravănă. E bestial!

Lui Wren îi bubuia inima în piept. Zâmbi.

— Știi, chiar îmi place de el, recunoscu Tessa. La Charlie mă refer.

Wren nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Da?

— Și lui P.G. îi place. P.G. spune că Charlie e băiat bun.

— E băiat bun, preciză Wren. La fel și P.G.

Tessa se ridică în capul oaselor, un lucru deloc ușor într-un hamac.

— Wren, vorbești serios? Referitor la P.G.?

Pe Wren o surprinse brusca seriozitatea a Tessei. Apoi se simți absurdă. Aprobarea Tessei era importantă pentru Wren; nu avea sens ca aprobatul lui Wren să conteze pentru Tessa?

P.G. continuase să crească în fața ochilor lui Wren de-a lungul acelei veri fierbinți și leneșe. Ea aprecia cât de dezvoltat era. Îi plăcea veselia lui și abilitatea lui de a se comporta ca un măgar arogant în același timp în care, cumva, le dădea de înțeles tuturor că era complet conștient de faptul că se comporta ca un măgar arogant, ceea ce era amuzant, nicidecum enervant.

Dar, și mai important, P.G. o vedea pe adevărata Tessa, gândi Wren. Probabil datorită faptului că ei doi semănau în multe privințe.

P.G. era „mai mult decât atât”-ul Tessei.

— P.G. e minunat, spuse Wren, iar Tessa se trânti pe spate în hamac, făcându-l să se legene.

— Da, îl iubesc, îi răspunse ea. Sau cred că-l iubesc. Tu îl iubești pe Charlie?

— Tessa! spuse Wren.

— Ce e? Ce e în neregulă cu întrebarea asta?

Wren își dădu capul pe spate și admiră cerul. Soarele arunca ultimele raze portocalii ale zilei. Charlie nu mai avea mult și termina lucrul.

— Nu știu, răspunse ea. De ce doar crezi că-l iubești pe P.G.?

— N-am spus *doar*. Chiar dacă cred că-l iubesc...

Tessa o își împinse piciorul gol în pieptul lui Wren.

— Dragostea e lucru mare.

— Crezi?

— Știu. Și mai știu ceva: în cazul în care n-ai observat, am o personalitate destul de puternică.

— Aha.

— Da, râzi de mine. Bine. Dar mă întreb dacă nu cumva uiți că uneori joc teatru. Aproape mereu joc teatru. Știi asta, Wren?

— Joci teatru și în acest moment?

— Nu, de aceea tot ce îți spun e important. Cred că-l iubesc pe P.G.

— Asta e fantastic, spuse Wren.

— Știu.

Piciorul Tessei stătea întins lângă șoldul lui Wren. Era același picior pe care Tessa îl avea când era mică. Avea să fie același picior și la nouăzeci și nouă de ani.

— Când sunt tristă, știi ce face P.G.? întrebă Tessa.

— De ce ești tristă?

— Wren. Toți oamenii sunt triști uneori.

*Corect*, gândi Wren. Acum *ea* se simțea mică.

— Ce face?

— Îmi aduce înghețată cu iaurt. Alege un film pentru noi, unul care crede c-o să-mi placă. Și mă ține în brațe.